

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 11 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-520/12/35884, 35886

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 22, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi F. Sp. z o.o. na odmowę udostępnienia przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, danych osobowych Pani I. W. w zakresie obejmującym nazwy placówek, w których leczyla się ww.,

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga F. Sp. z o.o., zwanej dalej Spółką, na odmowę udostępnienia przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dalej jako NFZ, na rzecz Spółki danych osobowych Pani I. W.,

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (dalej – GIODO) ustalił, co następuje.

1. Spółka działa na rynku polskim na rzecz zakładów ubezpieczeń. Zajmuje się w szczególności postępowaniami likwidacyjnymi, tj. wykonuje w imieniu ubezpieczyciela czynności zmierzające do oceny zasadności złożonego roszczenia i wypłaty odszkodowania.
2. Pismem z dnia [...] marca 2011 r. Spółka wystąpiła do NFZ z żądaniem udostępnienia informacji w zakresie adresów i nazw placówek z lat 2006 – 2009, do których zapisana była zmarła dnia [...] czerwca 2009 r. Pani I. W., wskazując jako podstawę prawną niniejszego żądania art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz 66, z późn. zm.).

3. W dniu [...] kwietnia 2011 r. NFZ odpowiedział na wyżej opisany wniosek Spółki wyjaśniając, że wskazany przepis prawa nie stanowi podstawy do udostępnienia żądanych informacji, oraz że NFZ nie prowadzi żadnej sprawy związanej z wypadkiem, czy zdarzeniem losowym Pani I. W. a granice przetwarzania przez NFZ danych osobowych świadczeniobiorców określone przepisem art. 188 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn.zm.) wykluczają możliwość pozytywnego rozpatrzenia wniosku Spółki.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, w rozumieniu ustawy za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Ustawę stosuje się zatem tylko do danych osobowych, którymi są informacje dotyczące osób fizycznych. Osobą fizyczną jest człowiek uczestniczący w stosunkach prawnych. Zdolność prawna człowieka, a tym samym zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków ustaje z chwilą śmierci. Osoba zmarła nie może być podmiotem praw i obowiązków w stosunkach prawnych i nie może być zatem uznana za osobę fizyczną, a więc przetwarzanie dotyczących jej informacji nie regulowane przepisami ustawy. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że osoba, której dokumentacji medycznej dotyczy wniosek Spółki jest osobą zmarłą. W tej sytuacji Generalny Inspektor nie jest właściwy do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w kwestii wniosku Spółki.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Analiza przepisu art. 105 § 1 Kpa wskazuje, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie istniał już przed wszczęciem postępowania. Przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie wskazuje się, że: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2004, s. 478).

Reasumując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych na podstawie dokonanych ustaleń stwierdził brak swojej kognicji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie, co

tym samym determinuje zasadność uznania, iż spełnione zostały przesłanki umorzenia postępowania przewidziane przepisem art. 105 § 1 Kpa.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.